

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Din relațiile interconfesionale

În primul loc merită să fie menționate relațiile interortodoxe între Bisericile ortodoxe surori. Astfel participarea delegației numeroase a Patriarhiei Române, în frunte cu Prea Fericitul Patriarh Justinian la conferințele panortodoxe de la Moscova din anii 1948 și 1958, apoi vizita delegațiilor Bisericilor ortodoxe surori în 1955 în Republica Populară Română cu ocazia proclamării noilor sfinți români, ca și vizitele P. F. Patriarhi de la Moscova, Sofia și Belgrad la noi și vizita de răspuns a Patriarhiei Române la ei, precum și colaborarea comună la conferința panortodoxă de la Rhodos din 1961, toate au contribuit la strângerea relațiilor, la înlăturarea ignoranțelor și au stimulat schimbul de delegați, salutări frățești cu ocazia marilor praznice domnești și de publicații.

Dar relațiile interconfesionale s-au înmulțit și cu Biserica anglicană, pentru că „formula română” din 1935 pentru strângerea în genere a relațiilor anglo-ortodoxe a fost recunoscută ca cea mai potrivită din punct de vedere ortodox. În acest cadru I. P. Sf. Mitropolit Iustin al Moldovei și Sucevei a participat în 1958 la sinodul episcopilor anglicani de la Lambeth și în țară au venit numeroși reprezentanți ai Arhiepiscopiei anglicane de la Canterbury.

Pentru stimularea relațiilor interconfesionale a luat mai de mult ființă la Geneva în Elveția Consiliul ecumenic al bisericilor. În acest Consiliu Patriarhia română a fost membră pînă în 1939, dar activitatea ei era puțin expresivă și redusă. Abia Republica Populară Română e creat condițiile favorabile ca Patriarhia Română să poată deveni și ea membră activă în acest Consiliu, alături de Patriarhia ecumenică, cea rusă, bulgară și sîrbă, fapt care s-a realizat la congresul al 3-lea al Consiliului ecumenic de la New Delhi din India în noiembrie 1961. De atunci I. P. Sf. Mitropolit Iustin al Moldovei este membru în Comitetul consultativ și din Ardeal participă la lucrările lui precum și la ședințele de la Paris din 1962 episcopul reformat Al. Buthi de la Oradea, pînă. rector Sofron Vlad de la Sibiu și decanul luteran H. Binder de la Sibiu, împreună cu I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Timișorului și Banatului.

Vizita reprezentanților Consiliului ecumenic în țară, în noiembrie 1962, ca: episcopul Dr. Franklin Fry, președintele Comitetului Executiv al Consiliului Ecumenic al Bisericilor, președinte al Uniunii Luterane Mondiale și președinte al Consiliului Național al Creștinilor din S.U.A.; Dr. W. A. Visser't Hooft, Secretar General al Consiliului Ecumenic al Bisericilor; Mitropolitul Iacob Cucuzis, arhiepiscop al Bisericii Ortodoxe Grecești din America și președinte al Pre-

zidiului Consiliului Ecumenic al Bisericilor; episcop Emilian Timiadis, reprezentant permanent al patriarhiei din Constantinopol la sediul Consiliului Ecumenic al Bisericilor din Geneva, a contribuit și mai mult la strângerea acestor relații interconfesionale.

În actualitate o problemă foarte importantă frământă preocupările oamenilor cu răspundere în lume și aceasta este: problema asigurării păcii mondiale. Și precum la rezolvarea ei participă oameni ai muncii, politicieni, savanți, literați și funcționari, tot așa s-a simțit nevoia ca și clericii și credincioșii creștini să se atașeze acestor străduințe firești ale omenirii, pentru întrezicirea armelor nucleare și în genere a războiului agresiv, pentru realizarea dezarmării și înfăptuirea coexistenței pașnice. Astfel de la inaugurarea Consiliului mondial al păcii în 1948, delegați români ortodocși sau de altă confesiune au participat la sesiunile lui de la Viena, Stockholm, Ceylon, etc. precum au fost P. S. Episcop Valerian al Oradiei, pînă. vicar Alex. Ionescu de la București și în deosebi I. P. Sf. Mitropolit Iustin al Moldovei, fiind cu toții de acord că „lupta pentru pacea lumii este datorită oricărui om”.

Dar nașterea în 1958 a Mișcării creștine pentru pace de la Praga a fost un apel și mai stăruitor pentru relații interconfesionale pentru ca toți creștinii cinstiți să-și strângă rindurile și să-și trimită delegați la ședințele acestei Mișcări spre a vesti prin ea întregii lumi dorințele lor comune și nestrămutate de a contribui la asigurarea păcii mondiale prin argumente creștine și astfel de a-i trezi din somnolență și ignoranță pe acei creștini care se lasă seduși de minciunile războiului rece adus și pe teren religios. De la început delegat al Patriarhiei române în cadrul acestei Mișcări este prof. M. Șesan și delegații numeroase le-a condus la Praga în 1960, 1961 și 1962 I. P. Sf. Mitropolit Iustin al Moldovei, cu participare din țară a dlui episcop luteran Fr. Müller de la Sibiu, a ep. Al. Buthi de la Oradea și a rectorului reformat Șt. Juhász de la Cluj. Cu această ocazie s-au putut lărgi cunoștințele reciproce interconfesionale și s-a putut colabora la întărirea străduințelor pentru pace.

Alt contact interconfesional l-a realizat pînă. rector S. Vlad în 1961, la ședința delegațiilor creștine de la Görlitz din Republica Democrată Germană, precum și prof. M. Șesan, care în octombrie 1962 a participat la conferința Bisericilor europene de la Nyborg pentru contacte între apus și răsărit, fiind de față reprezentanți a 19 confesiuni creștine europene.

Deosebită ca efect a fost participarea I. P. Sf. Mitropolit Iustin al Moldovei la marele congres pentru pace și dezarmare de la Moscova, din iu-

lie 1962, cu care ocazie delegații creștini au ținut o conferință specială la Zagorsk dînd și un comunicat special propriu pentru asigurarea păcii.

Despre toate acestea au dat informații amănunțite publicațiile periodice ale Patriarhiei române, ale Mitropoliilor locale și acest periodic, subliniind de fiecare dată importanța creștină și socială a acestor relații interconfesionale contemporane, pentru înlăturarea discordiilor și asigurarea coexistenței în lume. Prof. M. Șesan

Vizite vlădicești

Marți, 9 octombrie, 1962, orele 17, au venit în vizită la Arhiepiscopia Sibiului, I. P. S. mitropolit Nicolae al Banatului și P. S. episcop Teoctist al Aradului. Înălții ierarhi au fost primiți la reședința mitropolitană de P. C. vicar Traian Belășcu, P. C. rector Sofron Vlad, P. C. consilier arhiepiscopesc și profesorii Institutului Teologic de grad universitar Sibiu. (Înalt Prea Sfințitul nostru Mitropolit Nicolae al Ardealului era plecat din localitate).

După ce s-au întreținut cu cei prezenți, Înălții Ierarhi au trecut la Institutul Teologic, unde au fost întâmpinați de profesori și studenți cu imnul arhieresc. În consfătuirea avută cu corpul profesoral, s-au discutat diferite probleme, legate de buna desfășurare a activității Institutului în vederea formării de viitori preoți, devotați Bisericii și Patriei. Apoi I. P. S. mitropolit Nicolae al Banatului a luat contact cu studenții din Arhiepiscopia Timișorului și P. S. Teoctist al Aradului (însoțit de P. C. consilier Sălăgean) cu studenții din eparhia Aradului. Înălții Ierarhi le-au dat îndrumări despre cum trebuie să muncească în anii de studiu pentru ca mîine să fie folositori și Bisericii și poporului. Studenții au exprimat unele dorințe și au luat angajamente de a implini cu vrednicie sarcina ce o au.

La rugăciunea de seară a studenților din Capela Institutului au participat Înălții Ierarhi, consilierii arhiepiscopesci în frunte cu P. C. vicar Tr. Belășcu și profesorii în frunte cu P. C. rector S. Vlad. După rugăciune, P. C. rector S. Vlad salută cu bucurie prezența I. P. Sf. mitropolit Nicolae al Banatului și P. S. Teoctist al Aradului, le mulțumește pentru părinteasca purtare de grijă arătată față de Institut și îi asigură că aici se lucrează cu rîvnă și spor.

Înalt Prea Sfințitul Nicolae al Banatului mulțumește pentru primirea călduroasă și spune că toți trebuie să fim slujitori ai lui Hristos, care ne-a chemat să îndrumăm pe credincioși pe calea dreptei-credințe și a muncii pentru viața cea nouă. Urează profesorilor și studenților noi succese în strădanile lor din noul an școlar.

La cînd, P. C. rector S. Vlad și P. C. vicar

(Continuare în pag. 2)

La Institutul Teologic

Duminică, 7 octombrie 1962, a avut loc la Institutul Teologic de grad Universitar-Sibiu, festivitatea deschiderii cursurilor pe anul școlar 1962—1963. După Sf. Liturghie, s-a desfășurat în Aula Institutului Teologic un program variat în prezența P. C. vicar Traian Belășcu, a Consilierilor arhiepiscopesci, profesorilor și studenților teologi.

Au luat cuvântul: P. C. rector Sofron Vlad și P. C. vicar arhiepiscopesc Tr. Belășcu.

P. C. rector S. VLAD a vorbit despre marile transformări din vremea noastră: construirea vieții celei noi în țările socialiste, eliberarea popoarelor coloniale, lupta pentru pace a popoarelor, realizările științei și tehnicii. Bisericele creștine trebuie să țină seama de aceste transformări și să concluzioneze la făurirea unei lumi fără arme, în care să stăpânească pacea, libertatea și dreptatea. De aceea creștinii de toate confesiunile se unesc în acțiunea lor pentru pace și progres și sprijinesc lupta popoarelor pentru viața cea nouă. În acest sens s-au pronunțat la Adunarea pan-creștină pentru pace de la Praga, la Consfătuirea pan-ortodoxă de la Rhodos, la Congresul Consiliului Ecumenic al Bisericilor de la New-Delhi (1961) și la Congresul pentru dezarmare generală și pace de la Moscova (1962), unde reprezentanți ai Bisericilor au fost alături de reprezentanții popoarelor de pretutindeni.

Institutul Teologic crește pe studenți în spiritul credinței dreptmăritoare și în legătură cu năzuințele și realizările vremii noastre. De aceea se cuvine ca studenții să se străduiască a-și însuși temeinic teologia ortodoxă, a-și dezvolta caracterul moral-religios și totodată a fi însuși de duhul păcii, patriotismului și progresului multilateral. În felul acesta — profesori și studenți — vom sluji Bisericii și Patriei, lui Hristos și poporului.

Mulțumește apoi I. P. Sfinților și P. Sfinților Ierarhi, On. Departament al Cultelor pentru sprijinirea și îndrumarea activității Institutului.

P. C. vicar arhiepiscopesc TRAIAN BELĂȘCU aduce binecuvântarea I. P. Sf. nostru mitropolit Nicolae, care este cu sufletul alături de ostenitorii Institutului Teologic. Institutul acesta are 151 ani de existență. El și-a format tradiția sa de muncă și disciplină. Aici studenții au capela, în care se roagă, biblioteca, din care citesc cărți teologice și de cultură, un program de studiu și disciplină, care trebuie respectat de fiecare student. Disciplina nu e o constrângere, ci ea tre-

(Continuare din pag. 1)

Tr. Belășcu au dat grai bucuriei Arhiepiscopiei Sibiului și Institutului Teologic de a avea în mijlocul ostenitorilor lor pe Inalții Ierarhi. P. C. vicar Tr. Belășcu a transmis cuvânt de bun venit din partea I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Ardealului. Răspunzând, P. S. Teoctist al Ardealului, a arătat prețuirea de care se bucură Mitropolia Ardealului și Institutul Teologic de grad Universitar din Sibiu și a asigurat că legăturile strânse, frățești, dintre Eparhiile din Ardeal și cele din Banat se mențin și se întăresc și Institutul Teologic — sub îndrumarea Inalților Ierarhi ardeleni și bănățeni — își poate împlini misiunea de a pregăti preoți vrednici pentru Bisericile noastre și cetățeni devotați patriei noastre scumpe. Închină cuvânt de prețuire și mulțumire pentru I. P. S. mitropolit Nicolae al Ardealului.

I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Banatului toastază pentru ocîrmuirea patriei noastre, pentru Departamentul Cultelor, pentru viața cea nouă, pe care o construiește cu avînt poporul nostru.

Vizita Inalților Ierarhi a adus o atmosferă sărbătorească și înviorează sufletească. Ea este un moment însemnat în viața Institutului Teologic de grad Universitar din Sibiu.

buie să fie liber consimțită, din convingerea că ea e folositoare pentru formarea intelectuală și morală a studenților. Chiar dacă celce greșește este muștrat sau pedepsit, pedeapsa e „ceartă părintească”, prin care — ca niște părinți pe copiii lor — profesorii urmăresc îndreptarea celui ce a greșit.

Rugăciunea, munca și disciplina te ridică, te luminează, înlătură greșelile și rodește o mulțime de virtuți. În atmosfera aceasta de rugăciune și muncă se făuresc teologi folositori și Bisericii și vieții celei noi, care se construiește în patria noastră scumpă, Republica Populară Română. Cunoscînd temeinic Sf. Scriptură și disciplinele teologice, dar fiind integrați și în viața culturală a patriei noastre, ei vor fi utili și Bisericii și Patriei.

Deschiderea cursurilor cade odată cu deschiderea Lunei Prieteniei romîno-sovietice, cînd poporul nostru își manifestă prietenia și prețuirea față de marele popor sovietic și de mărețele lui realizări. Ne exprimăm și noi — împreună cu poporul — admirația pentru aceste realizări.

Sfînta Taină a Pocăinței în Sfînta Scriptură

Printre așezămintele pe care Mîntuitorul Hristos ni le-a lăsat este și Sf. Taină a Mărturisirii sau a Pocăinței.

Ca și Sf. Euharistie tot așa și Sf. Taină a Pocăinței a fost prevestită cu mult timp mai înainte în V. T. prin figuri și simboale și prin parabole prin care au fost pregătite într-un fel oarecare sufletele pentru primirea acestei Sf. Taine, pe care Mîntuitorul avea s-o rînduiască în N. Testament.

În V. Testament cea dintîi mărturie preînchipuitoare a Mărturisirii o aflăm chiar la începutul omenirii, acolo unde ni se istorisește căderea dureroasă a protopărinților noștri în raiul pămîntesc. Adam, împreună cu soția sa Eva, au mărturisit că au călcat porunca lui Dumnezeu și că au mîncat din rodul cel oprit: am mîncat! „Da, Doamne, am mîncat din rodul pe care ne-ai oprit să-l mîncăm” (Fac. 3, 12). Iată deci primul păcat, iată prima spovedanie, cu cele trei elemente: acuza păcatului, părerea de rău, pocăința.

După acest fapt Sf. Scriptură a V. Testament ne oferă mai multe exemple din care rezultă urmările rele ale refuzului mărturisirii.

Cain, fiul lui Adam a săvîrșit al doilea păcat în lume, omorînd pe fratele său, pe Abel. Abia săvîrșit păcatul, Dumnezeu chemă pe Cain și îi zise: „Unde e fratele tău Abel? Ce ai făcut?” — voind ca prin aceste cuvinte Cain să-și mărturisească păcatul săvîrșit pentru a-i putea da iertare. Dar Cain, din contră îi răspunse lui Dumnezeu cu mîndrie: „Sînt eu oare păzitorul fratelui meu?” și refuză să-și mărturisească păcatul. Atunci Dumnezeu rosti asupra lui cuvîntul de osîndă și Cain a fost blestemat de Dumnezeu ca să fie fugăr pe pămînt (Fac. 4, 11).

Astfel încă de la început aflăm legată de păcat și necesitatea spovedaniei, pe care oamenii au practicat-o apoi într-un fel sau altul ca un mijloc de împăcare cu Dumnezeu și eliberare de povara păcatelor. Și într-adevăr, noi aflăm practică pocăința la poporul evreesc, după cum dovedește Sf. Scriptură a V. T. În afară de spovedania comună și publică pe care în ziua ispășirii preotul o făcea ținîndu-și mîinile pe țapul ispășitor, aflăm la evrei și mărturisirea particulară și secretă. Așa citim în cartea Numerilor: „Spune fiilor lui Israel: „Dacă vre-un bărbat sau vreo femeie va făptui vre-un păcat față de aproapele făcîndu-se vinovați, să-și mărturisească păcatele pe care le-a făptuit și să despăgubească pe cel

Inalță gînd de rugă către Dumnezeu pentru I. P. Sf. nostru Mitropolit Nicolae, ca Dumnezeu să-l ajute să ne îndrumeze încă mulți ani cu pace și înțelepciune. Face apel la profesori să fie părinți sufletești ai studenților, cum au fost și pînă acum. Mulțumește Inalților Ierarhi, care ocrotesc acest Institut, părinților profesori și tuturor celor ce ostenește pentru buna desfășurare a activității lui.

Dumnezeu să-și reverse darurile Sale, ca — prin rugăciune, muncă și evlavie — să aducem și în anul acesta seceriș bogat — încheie P. C. vicar Tr. Belășcu.

Corul studenților teologi, condus de P. C. prof. Gh. Șoima, a executat la începutul serbării Imnul de Stat al R.P.R., apoi două compoziții ale Pr. Gh. Șoima: „Să facem pluguri din săbii” și „Dragă-mi este țara mea”, împletind astfel lupta pentru pace și dragostea de patrie.

La 1 octombrie a început un nou an de muncă la Institutul Teologic de grad Universitar-Sibiu. Serbarea de la 7 octombrie a arătat că Institutul înțelege să pășească hotărît pe calea năzuințelor actuale de unitate în lupta pentru pace și progres, în munca pentru o viață fericită pe pămînt.

N. M.

păgubit cu lucrul întreg și încă pe deasupra o cincime” (Num. 5, 6—7).

În Pildele lui Solomon păcătosul este îndemnat să nu se rușineze a-și arăta păcatele și este făcut atent că de mărturisirea lui depinde primirea îndurării din partea lui Dumnezeu.

Toate prescripțiile pe care le aflăm în Levitic (cap. IV, V și VI) ne arată limpede că mărturisirea păcatelor se făcea și la evrei, că era considerată ca ceva necesar și că iertarea păcatelor constituia unul din punctele fundamentale ale religiei V. Testament.

Multe alte prefigurări frumoase ale Pocăinței se pot întîlni în cărțile sfinte ale V. Testament. Așa, singele mielului cu care evreii au uns amîndoi ușorii și pragul cel de sus era un simbol al singelui lui Iisus Hristos care vărsîndu-se în mod tainic peste sufletele păcătoșilor cînd aceștia primesc dezlegarea din partea preotului, îi mîntuiește de moartea cea veșnică (Ieșire 12).

Lepra care e imaginea păcatului, este un alt simbol al acestei Sf. Taine (Lev. 14, 24). Leproșii trebuiau să se arate preoților.

Scăldătoarea oșlor, a cărei apă la coborîrea îngerului avea puterea de a vindeca de orice boală pe cel care mai întîi se arunca în ea (In. V) e un alt simbol al pocăinței.

Și botezul, pe care-l administra Sf. Ioan Botezătorul tuturor celor ce se apropiu de el, este numit în Evanghelie: „Botezul pocăinței, pentru iertarea păcatelor” (Mc. 1, 4), pentru că era precedat de căință și pregătea spre primirea lui Hristos.

În N. Testament, Sf. Evangelist Matei în Evanghelia sa (cap. 18, 18) ne spune că Mîntuitorul înainte de Patima și de moartea Sa a făgăduit Apostolilor că le va da puterea de a lega și de a dezlega păcatele, prin cuvintele: „Adevăr grăiesc vouă: oricîte veți lega pe pămînt vor fi legate și în cer și oricîte veți dezlega pe pămînt vor fi dezlegate și în cer”. Sf. Evangelist Ioan în Evanghelia sa (cap. 20) ne și dă cuvintele prin care Mîntuitorul a instituit această Sf. Taină, zicînd Apostolilor: „Luați Duh Sfînt; căroră veți ierta păcatele vor fi iertate; căroră le veți ținea vor fi ținute”.

Aceste cuvinte ale Mîntuitorului au fost întărite prin multe pilde și minuni. Ce reprezintă, de exemplu, pilda păstorului celui bun, care pierzînd una din cele o sută de oi, lasă pe cele nouăzeci și nouă pe cîmp pentru a merge să caute oaia cea rătăcită, bucurîndu-se apoi pen-

tru aflarea ei, dacă nu nemărginita milă pe care Părintele cerească o arată păcătoșilor care se îndreaptă prin Sf. Taină a Pocăinței.

Chiar și unele minuni ale Mîntuitorului ilustrează acest adevăr. Așa e învierea fiului văduvei din Nain, învierea fiicei lui Iair, învierea lui Lazăr. Căci, așa cum bine zice Fer. Augustin, orice spovedanie este o ieșire din mormînt, o întoarcere de la moarte la viață, de la moartea păcatului la viața harului dumnezeiesc. Prin fiecare mărturisire pe care o facem ni se iartă toate păcatele pe care le avem pe suflet, ne naștem pentru o nouă viață.

Cunoscînd noi această Sf. Taină să trezim în sufletul nostru o mare cinstită și o mare dragoste față de această Sf. Taină a Mărturisirii, care e ancora mîntuirii noastre în primejdiiile păcatului, și e totodată izvor de pace și mîngiere pentru cel căzut în păcat în lumea aceasta și de mîntuire sufletească în lumea de dincolo. Al. Moisiu

Preasfînta Fecioară Maria

Preasfînta Născătoare de Dumnezeu, a fost aleasă în sfatul cel mai înainte de veci a Preasfîntei Treimi, spre a servi la mîntuirea noastră. Sentința Dreptului Judecător după căderea în păcat a lui Adam și Eva zice: „Sămînța femeii va zdrobi capul șarpelui”. Cu cît se apropia timpul hotărît dinainte, această descoperire devenea tot mai clară. Dumnezeu a repetat mereu această făgăduință, prin aleșii săi, spre a pregăti lumea pentru primirea Mîntuitorului.

După mii de ani de așteptare, la timpul hotărît de Dumnezeu, prezis prin profeți, s-au împlinit toate proorociile Vechiului Testament despre Mesia: Toate evenimentele din Vechiul Testament au ca scop principal pe Mesia, pe Mîntuitorul, care este Domnul nostru Iisus Hristos, născut din Preasfînta Fecioară.

Prin Eva a intrat păcatul în lume, prin preacurata Maria, născîndu-se din ea Dumnezeu-Omul, s-a nimicit păcatul și a venît mîntuirea. După scara Patriarhului Iacob ce avea un capăt pe pămînt iar altul în cer, Sf. Biserică o numește pe Fecioara Maria „scară duhovnicească”.

Ea unește pămîntul cu cerul, căci prin ea ca pe o scară a coborît pe pămînt Fiul lui Dumnezeu, deschizînd împărăția cerească tuturor credincioșilor ce vin sub acoperămîntul Maicii lui Dumnezeu Celui Prea Înalt. Preasfînta Fecioară e ca un nor purtător de lumină, purtător de Dumnezeu, ce ne conduce în pămîntul făgăduinței la viața cea veșnică, întocmai ca stîlpul de foc ce lumina calea izraelitenilor cînd au fost scoși de Moise din Egipt. Ea conduce pe credincioși în împărăția cerească, vîrsînd asupra lor harul lui Dumnezeu din izvorul cel purtător de viață.

Domnul s-a sălășluit într-însa și luînd trup a păstrat-o neatînsă, întocmai cum proorocul Iona s-a păstrat în pîntecele chitului nevădămat.

Proorocul David a făcut multe proorocii despre venirea Mîntuitorului. Toți proorocii, în general, au proorocit despre marele eveniment ce avea să vină prin Preacurata Fecioară. Isaia, cel mai mare prooroc a exclamat: „Iată Fecioara va naște prunc”. În Vechiul Testament se arată clar că Maica Domnului se va trage din semînția lui David, va naște fiu fără bărbat și după naștere va rămîne tot Fecioară, că ea va fi împodobită cu toate virtuțile și preamărită în veci.

Cu profundă credință a sufletului să ne închinăm înaintea icoanei Preacuratei Fecioare, Maica Domnului nostru Iisus Hristos! Să o chemăm pe ea în rugăciunile noastre! Ea este mama noastră duhovnicească. Ea ne ferește de a cădea în ispite, ne ajută să facem ceea ce este bun și plăcut lui Dumnezeu, să fim plini de dragoste unii față de alții, să ducem o viață pașnică și fericită, să ne străduim ca pacea să împărătească peste tot pămîntul.

*Preasfîntă Născătoare, miluiește-ne pre noi!
Pr. C. Pistruț*

Fecioria în cărțile Vechiului Testament

Cărțile V. T. ridică cîntec de laudă frumuseții caracterului moral. Ele proslăvesc viața curată. Scriitorii V. T. cheamă întreaga lor putere în favorul unui simțămînt cu adevărat sfînt pentru puritatea lui.

Tot ce e măreț, frumos și încîntător aseamănă Vechiul Testament cu o fecioară.

Fecioare sînt frumoasele orașe, fecioare mărețele cetăți, fecioare împărățiile faimoase (Ier. 14, 16; 18, 13; 31, 4; Pl. 1, 15; Am. 5, 2; Isaia 47, 1).

Israel se numește fecioară pentru că între el și Dumnezeu s-a întemeiat o comuniune de dragoste nevinovată. Babilonia și Egiptul se numesc fecioare pentru că, în calitatea lor de mari puteri, au păstrat mai mult decît alte state independența și n-au fost supuse altcuiva. În vorbirea metaforică capitala, sau alte centre importante, sînt niște fecioare, ceva tot așa de prețios pentru un popor ca și copila fecioară pentru o mamă devotată, pentru părinții și frații săi (III Imp. 19, 21).

Cînd Prov. 20, 2 scria că „podoaba fecioarelor este puterea lor” se gîndește nu atît la puterea fizică cît la cea morală.

În Ps. 148, 12 se arată că fecioarele fiind imaginea nevinovăției, credinciosul trebuie să fie ca un copil, ca o fecioară, în privința curăției truștii și sufletești.

Amos (8, 13) numește pe fetele națiunii sale „fecioare frumoase”. Versul este un imn al frumuseții morale. Profetul elogiază anumite calități ale fetelor.

În Orient crucea chiar un cîntec pe „melodia fecioarelor”.

Fecioarele V. T. se deosebeau prin vestminte de femeile căsătorite. Astfel, Tamara, fiica lui David, umbla îmbrăcată în haine pestrice, adică în diferite culori, fiindcă „așa se îmbrăcau fetele cînd erau fecioare” citim la II Imp. 13, 18.

De obicei veșmintele fecioarelor erau mai lungi decît ale femeilor (Gen. 37, 3; II Imp. 13, 18). Pentru a nu se împiedeca în mers le strîngeau cu un briu al cărui nod era lăsat să iasă în evidență.

Părul se purta lung. În Cîntarea Cîntărilor 5, 11 citim: „Pletele sale ca niște valuri negre ca corbul”. Pleșuvia se considera o mare rușine (Is. 3, 24). Fecioarele își făceau părul bucle sau încreșeau părul. Pe cap purtau broboade sau năframă subțire, pe față văl. Nu le lipseau nici podoabele trupului ca: brățare, cercei, inele, verigi de nas, mărgelile și lăntișoare care legau picioarele pentru a cadența mersul.

În folclorul biblic haina pestrice își are simbolismul ei. Roșu, culoarea singelui, închipuie viață deplină și nestricată, viață nepătată, integritate morală. Culoarea albastră ca cerul, indică seninătate, este imaginea unui suflet deschis și sincer. Albastru are darul simpatetic de a cuceri egal la egal. Albul este simbolul curățeniei și înseamnă că purtătoarea n-are nici o pată ci e neprihănită. În acest sens zice Ecclesiastul: „Toată vremea veșmintele tale să fie albe...” (9, 8).

În ce privește cingătoarea, valoarea ei simbolică crește prin nodul care o strînge de briu. Nodul este noțiunea a ceva închis, izolat, bine păstrat, prin deducție, el indică fecioria.

Părul lung și bogat indică putere de viață, rezistență, vigoare și fecunditate. În acest sens cînta Debora fecioarelor care se pregăteau să meargă la război: „Fiindcă războinicii din Israel și-au lăsat părul să fluture și poporul merge de bunăvoie la război: binecuvîntați pe Domnul” (Iud. 5, 1).

V. Testament duce o luptă aprigă împotriva imboldurilor truștii. El îndrumă spre o viață în care cîrmuitor să fie spiritul. Printr-o seamă întregă de legiuiri încearcă să deprindă pe credincios cu respectul demnității de om, cu ce se

cade și cu ce nu se cade. Atari sînt măsurile împotriva acelora care abuzînd de rangul social, de vîrstă sau de starea materială, sfidau orice morală, abuzau de inocența celor fără ocrotire: „Între fetele poporului și între feciorii lui nu trebuie să se afe nici un desfrinat” (Deut. 23, 18). Cîtă vreme la altarele altor popoare existau femei care se vindeau pe bani în favoarea cultului, V. Testament dispune ca sub nici un motiv să nu se primească bani cîștigați prin acea uricioasă indeletnicire (Deut. 23, 1).

Dacă cineva amăgia o fecioară, care nu era logodită, era obligat s-o ia în căsătorie, iar de s-ar fi aflat la ea ceva neplăcut pierdea dreptul la divorț (Deut. 22, 28—29). Dacă una ca aceasta ar fi fost logodită era pasibilă de pedeapsă cu moartea (Deut. 22, 24).

Preotul își putea lua soție numai dintre fecioarele care se bucurau de un nume bun (Lev. 21, 7). Fiica unui preot care s-ar fi necinstit se ardea în foc (Lev. 21, 9). Arderea în foc se considera o pedeapsă mai dezonorantă decîtuciderea. Dacă pedeapsa cu moartea se aplica fecioarei care și pierduse castitatea, fata de preot care și comercializa trupul se ardea în foc pentru că se considera vinovată și față de preoția tatălui ei.

Chiar și intenția de a avea legături neîngăduite cu o fecioară, pofta, este tot așa de vinovată ca și desfrinarea faptică.

Cartea lui Iisus Fiul lui Sirah dă sfatul să nu privești fecioara ca „nu cumva să te smintești întru frumusețea ei” (9, 4). Ideia mai obvine în V. T., Iov (31, 1) se jurase că nu a căutat cu ochii spre fecioare, nu s-a lăsat ademenit de simțurile sale, ci le-a stăpînit.

Ideia o mai întîlnim la Deut. 22, 19, sub altă formă. În conformitate cu acest text „se va pedepsi omul acela care va scoate nume rău unei fecioare”. Profetul Ieremia rostește o plîngere publică împotriva atentatelor la bunele moravuri. El invocă blestemul cerului pentru ocara săvîrșită de ocupanții babilonieni împotriva fecioarelor (Pl. 5, 11).

Prețuirea inocenței o dovedește cazul descris în cap. 31 din Geneză. O fecioară care atrage atenția este fiica lui Iefta (Jud. 11). Ea este întruparea patriotismului.

Un rol moral au jucat în viața obștească tinerile fecioare Pua și Sefora, egiptene de origine. Tăria lor morală a înfrînt orice cruzime. Ele s-au pus în slujba binelui cu pericolul vieții lor. Deoarece înmulțirea străinilor în Egipt produsese o mare îngrijorare, faraonul decide a stăvili această înmulțire printr-o măsură radicală, sugrumarea de către mamoșe a tuturor nou-născuților de gen bărbătesc. Sefora și Pua erau moașe începătoare, dar fete înțelepte. Ele temîndu-se de Dumnezeu nu făceau după cum le poruncise regele (Ex. 1, 17). Ele apărau cu multă demnitate dreptul la viață, convinse că a te împotrivi tiraniei este a asculta de Dumnezeu. Sf. Scriptură aducîndu-și aminte de umanismul celor două fecioare zice că „Dumnezeu le-a răsplătit cu bine” (Ex. 1, 20), adică le dăruie sănătate și le spori fericirea. Solidare în bine au adoptat, poate fără să-și dea seama, principiul muncii colective, principiu care a adus contribuție prețioasă la apărarea vieții.

Cea mai celebră fecioară este cea de la Isaia (7, 14). Cunoașterea lui Isaia de lumea păgînă și creștină se datorește mai ales acestui text. El face parte din textele mesianice ale V. T. Mai ales pe baza acestuia și-a dobîndit Isaia atributul de „evangelistul V. Testament”.

Cap. 7 expune motivele care l-au determinat pe profet să vorbească despre Fecioara și despre Fiul fecioarei.

Rezin, regele Siriei și Pechah, regele Israelului, au pornit cu război împotriva Ierusalimului, adică împotriva lui Ahaz, rege în Iuda. Aliații urmă-

(Continuare în pag. 4)

Iubirea divină

„Dumnezeu este iubire” — zice Sf. Ap. Ioan (Ep. 1, 4—8). Iubirea lui Dumnezeu s-a arătat în felurite chipuri, între altele prin facerea lumii și pronierea ei, adică păstrarea ei în ființare și conducerea ei spre ținta cea din urmă.

Dar când „Cuvîntul s-a făcut trup și s-a sălășluit între noi”, atunci „am văzut mărirea lui, mărirea ca a unuia născut din Tatăl, plin de dar și de adevăr” (In. 1, 14), și ne-am dat seama că de mare e iubirea lui Dumnezeu către noi.

Mărirea Celui întrupat constă cu deosebire în revărsarea de iubire divină, pe care o aduce în Lume odată cu venirea Sa. Din această iubire a izvorit plinătatea darului și a adevărului, pe care Fiul lui Dumnezeu a adus-o în Lume.

Multă lumină aruncă asupra acestui adevăr o parte din convorbirea Mîntuitorului cu Nicodim, membru al Sinedriului și nepot al marelui dascăl Gamaliel (In. 3, 13—17).

Mișcat de faptele săvîrșite de Mîntuitorul și de puterea cuvîntului Său, precum și de măreția trăsăturilor Sale, Nicodim, suflet drept și prieten

al adevărului, se îndreaptă îndată — prin o tainică pornire — către Acela care este „Calea, Adevărul și Viața”.

Dar prins în mrejele unor prejudecăți de fariseu și sprijinit pe o credință mare, mergea pînă la jumătatea drumului: Nicodim îl socotea pe Iisus un profet trimis de Dumnezeu și nu vedea în El pe însuși Dumnezeu. Tu ești pentru mine un dascăl venit de la Dumnezeu, îi zice Nicodim lui Iisus — ce învățătură ne predici? Cîm vom putea intra în împărăția adevărului și a dreptății pe care tu o întemeiezi în lume?

Citind în inima lui dorința sinceră de a fi instruit, Iisus răspunde pe dată întrebărilor și trebuințelor sufletești ale lui Nicodim. El își deschide sufletul față de acest om simplu și drept și-i face să pătrundă în tainele învățării Sale.

Așa prinde întru chip convorbirea în timp de noapte a Mîntuitorului cu Nicodim. În desfășurarea ei, Iisus îi arată între altele că pentru a cunoaște în adînc tainele religiei trebuie să fi fost în cer, de unde își trag obîrșia acele taine. Or, nimeni nu s-a suit la cer să le învețe. Singur Fiul Omului, care este totdeauna în cer prin natura sa dumnezeiască, s-a coborît de acolo prin întruparea Sa în sinul Prea Curatei Fecioare Maria. De aceea, El știe în chip desăvîrșit ceea ce învață. Ca om, s-a coborît pe pămînt și a luat fire de om pentru a învăța pe oameni. De unde rezultă că Nicodim are toate motivele să-L creadă.

După ce îi arată în felul acesta temeiurile vredniciei de crezare a învățăturilor Sale, Mîntuitorul îi lămurește lui Nicodim motivele întrupării Sale și Planul dumnezeiesc al mîntuirii neamului omenesc căzut în păcat.

Pentru a-l lămuri pe Nicodim asupra acestui punct, Domnul nostru Iisus Hristos folosește ca exemplu o figură din Testamentul Vechi: șarpele, semnul mîntuirii (înțelepciunea lui Solomon 16, 6), era oferit privirilor israeliților mușcați de șerpilor focului în pustie și se vindecau. Tot așa Fiul omului își va întinde brațele Sale pe Cruce și toți care se vor întoarce spre El cu iubire vor fi izbăviți de rana păcatului.

Căci *întruparea* Domnului nostru Iisus Hristos este *revărsarea din plin a iubirii lui Dumnezeu în lume*. Prin ea, Dumnezeu dă tot ceea ce poate să dea făpturii Sale. Astfel, dreptatea și mila lui Dumnezeu, aceasta din urmă izvorită din iubire, se îmbrățișează pe drumul Crucii ca să răscumpere omenirea căzută în păcat și să-i deschidă poarta de aur a fericirii veșnice.

În felul acesta, Iisus dă la o parte vălul care ascunde ochilor noștri taina iubirii lui Dumnezeu față de lume și cu deosebire față de oameni. Iubirea se dovedește prin fapte, iar măreția faptelor arată bogăția iubirii. Or, Dumnezeu-Tatăl ne dă pe Fiul Său *unic*, Dumnezeu ca și El, ca să moară pe Cruce pentru mîntuirea noastră. În Fiul Său „unul Născut”, Dumnezeu-Tatăl a adunat toată iubirea Sa! De unde desprindem adevărul că prin întruparea și jertfa pe Cruce a Fiului Său, Dumnezeu-Tatăl a *revărsat peste noi toată iubirea Sa*. Măreția iubirii se recunoaște și după roadele sale; or, roadele iubirii lui Dumnezeu față de noi este cel mai mare bun: mîntuirea și fericirea veșnică.

De ce Dumnezeu-Tatăl nu s-a dat pe Sine Insuși? Pentru că vrea să ne adopteze pe noi și firea noastră, să ne facă fiii și moștenitorii Săi. Vrea să facă din Fiul Său fratele nostru pentru ca — deveniți prin El fiii ai lui Dumnezeu — să fim împreună-moștenitori cu El. Prin aceasta, se consfințește la maximum *frățietatea*. Iar prin faptul că ne-a dat pe Fiul Său, Tatăl s-a dat pe Sine Insuși, pentru că El a împărțit totul Fiului.

De asemenea, Iisus subliniază că Dumnezeu-Tatăl ar fi putut trimite pe Fiul Său în lume pentru a condamna lumea vinovată. Așa cerea

dreptatea, dar nemărginita iubire divină a covîrșit dreptatea, a triumfat asupra ei. Iisus vine în lume pentru a-i *mintui* pe oameni nu ca să-i osîndească!

Din toate acestea, desprindem adevărul că „Dumnezeu este iubire”, precum și adevărul despre *valoarea excepțională* a omului și a vieții sale. Dovadă despre asta este faptul că Dumnezeu-Tatăl a dat unicul Său Fiu. Acesta „a venit în lume ca lumea *viață* să aibă și încă din belșug” (In. 10, 10). *Nimic nu egalează în valoare viața!*

De aceea, nu putem împărtași credința și fapta unora dintre fruntașii vieții creștine din Apus, care afirmă că fabricarea armelor atomice de nimicire în masă nu ar contrazice poruncile Evangheliei lui Hristos de iubire a semenilor și de zidire a păcii. Ei numesc bomba atomică „o nuia a miniei lui Dumnezeu” sau „un instrument al Providenței divine”. O astfel de atitudine este necreștinească și primejdioasă.

Din contră sintem convinși că ne găsim pe calea adevăratei noastre misiuni numai luptînd cu toată convingerea și puterea pentru pace. Cea mai mare și mai vitală problemă a zilelor noastre: apărarea păcii, implică răspunderea *fiecăruia* dintre noi. A absența de la împlinirea poruncii sfinte: „Pe pămînt pace, între oameni bunăvoire” (Lc. 1, 14), însemnează a trăda însuși esența dumnezeiască a religiei creștine.

Noi creștinii, avem o misiune însemnată: să facem simțită peste tot chemarea spre pace a Mîntuitorului și să lucrăm pentru împlinirea ei. Dacă nu facem așa, ne trădăm propria noastră misiune. Mai mare misiune și mai evanghelică strădanie decît abolirea „demonului războiului” (I Petru 5, 8) și statornicirea deplină a păcii în lume, nu există.

C. Sirbu

Din pildele înțeleptului Solomon

Fiule, aceste toate ostenind am adunat,
Ca-nțeleptul să devină astfel și mai învățat,
Ca cel dornic, să găsească adevăr în vorba mea,
Și din roada-înțelepciunii să culeagă cît a vrea.
Căci priceperea se-nvață, ca și pașii în pruncie
Dacă orișicine face cuvenita dascălie.
Fiindcă fiecare vorbă potrivită și cu rost,
Te înalță și te face mai puternic cum ai fost.
Insetat de cele bune, setea inimii s-astîmperi,
Adevăr, înțelepciune și pricepere să cumperi,
Și să le urmezi mereu
Ia aminte fiul meu!

Nu-ți fie nici mormînt, dar nici tilingă gura.
În cele mici ca și în cele mari fii drept.
Iubește mai cu seamă-nvățătura.
Și te arată vrednic și-nțelept.

Urechea ta apleacă la tot lucrul bun
Și mintea-ți fie trează-n orice loc.
Să te încrezi în muncă, nicidecum,
În vinul rubiniu sau în noroc.

Beția lesne-n zdrențe te îmbracă.
Vorbească-ți gura, dar mai bine tacă.

Prăsește-ți sănătoasă cugetare.
La lucrul bun mai fă o întrebare.
Iar la cel rău descoase-n chip și fel
Ca să înveți a te păzi de el.

Priceperea la tine o pofteste,
Iar adevărul oaspete să-ți fie.
Cinstit ceiace aduni, agonisește.
Să uiți pripita ură sau minie.

Pasul tău să nu te poarte după furi sau după rele,
Candelă aprinsă-ți fie aste sfaturile mele.
Și-i îmbătrîniți cu bine

Pacea Domnului, cu tine!

L. Idomir

(Continuare din pag. 3)

reau detronarea lui Ahaz și înlocuirea lui. Ingrijat de urmările nefaste ale războiului, el plănuia apărarea capitalei. Cea dintîi grijă i-a fost asigurarea populației cu apa necesară, față de cazul unei asedieri îndelungate a capitalei. De aceea a ieșit la marginea orașului, unde erau izvoarele principale, ca să studieze terenul. În aceste grele împrejurări Isaia pregăti o întîlnire cu regele, pentru a-l convinge pe domnitor că nu prin sabie și foc se determină rostul lumii, că planul aliaților nu se va realiza și să aibă încredere în ajutorul lui Dumnezeu. Ahaz însă nu-l ascultă pe Isaia, pentru că se bizuia mai mult pe sprijinul asirienilor. Indurerat de atitudinea regelui, Isaia îl vestește că nu se va stinge familia davidică, zile mari o așteaptă, de care însă nu se va învrednici Ahaz cu ai săi. Purtat de Duhul Sfînt Isaia se oprește în fața „fecioarei”, prin care va veni Emanuil, Mesia cel dorit. De aceea Domnul însuși va da un semn: „Iată fecioara în pîntece a luat și va naște fiu și vor chema numele lui Imanuel”, adică Dumnezeu cu noi. Isaia 7, 14 este singurul caz din Vechiul Testament cînd mama unui prunc se numește fecioară, pentru că se referă la o maică cu totul excepțională. Că este vorba despre o anumită fecioară rezultă și din articularea substantivului (fecioara). Noul Testament referă pe „fecioara” la Maica Domnului. Tradiția creștină apără acest punct de vedere nu pentru că Sf. Vasile, în comentariul său la Isaia, scria că: „Întîiul Adam a luat ființă fără împreunare între bărbat și femeie și tot așa noul Adam (= Iisus Hristos) se naște pe cale neobișnuită”, ci pentru că e punctul de vedere corect. Pe lîngă argumentele filologice, istorice și dogmatice avem contribuții însemnate și din partea artei creștine. Într-un mormînt, care datează din epoca apostolică, Maica Domnului e reprezentată șezînd și purtînd pe pruncul Iisus. La dreapta femeii stă, în picioare, un bărbat care ține într-o mînă o carte, iar cu alta arată spre steaua care se află deasupra capetelor lor. Bărbatul, din pictura aceasta, este profetul Isaia. Mulțumită acestor picturi vechi putem afirma că tradiția despre „fecioara”, ca Maică a Domnului, e tot așa de veche ca și Evanghelia după Sf. Matei, dacă nu chiar mai veche.

În cartea profetului Isaia fecioria are ceva comun cu binele, cu fericirea, pentru că ea e ceva deosebit. La el binele suprem se întruchipează în trăsăturile unei fecioare eroice și fermecătoare. Evanghelistul Vechiului Testament întrezărește înălțimea virtuților, sfințenia care se întrupează în viața Fecioarei Maria, Maica lui Emanuil.

Pr. Prof. N. Neaga